

„Tak tě vítám doma,“ řekla moje maminka po dlouhé cestě, kterou jsem přes všechny ty různé nástrahy testů a potvrzeních zdárně ukončil doma v kuchyni. Je to prostě tak. Nejenom, že musíte překonat časové pásmo a projít mnoha kontrolami jako obvykle, ale ještě se k tomu přidaly masky a další kontroly. Za pár dní se to všechno opakovalo s mírnými obměnami. Moje cesta začala v autobuse.

Nastoupil jsem do ranního autobusu směr vídeňské letiště. Řidič autobusu byl dobře udělaný chlap a velmi hlasitě se bavil s cestujícími na předních sedadlech. Chtěl jsem se modlit nebo aspoň číst, ale moc se mně to nedařilo, řidičův hlas byl prostě k nepřeslechnutí...

„Jo, jezdil jsem často do Francie a dalších států EU. Víte, v Paříži jsem viděl, jak tam chodí černí a bílí dohromady, prostě manželé, jeden bílý a druhý je černoch. No to nevím, co budou jejich děti, nějakí hybridi? To je prostě strašné.... A víte v Německu, kolik je tam těch Turků, no to je prostě strašné. Ale nejhorší je Brusel, tam ta doprava a vůbec ti lidi, nemám slov.“

Ted' mě napadlo, že mám sluchátka, které potlačují hluk, třeba mi to pomůže. Ano, trochu to pomohlo, poslouchal jsem Vlastu Redla, ale přece jenom jsem na pozadí slyšel ostrý hlas řidiče a tlumené odpovědi těch dvou cestujících, kteří mu více méně přitakávali. Na chvíli jsem ty sluchátka odložil, právě v tu dobu, kdy přišlo to „nejlepší“:

„Víte a nejhorší je ta církev, ti mají ty peníze a kněží se nesmí ženit. Oni nám chtějí něco kázat a přece tam zabíjeli lidi v těch křížáckých taženích. To je hrozné. Jana Husa upálili jenom proto, že měl jiný názor.“ Ted' se jeden z těch cestujících ozval, že ale přece jenom to, co bylo za komunistů zničeno a zanedbáno, je teď trochu v lepším pořádku. „Tak aspoň něco pozitivního“, řekl jsem si pro sebe.

Je dobré jezdit autobusem, vlakem a být s „obyčejnými“ lidmi, i když to, co říkají, někdy hodně bolí...

„Welcome home,“ řekl můj biskup Paul Sanchez po dlouhé cestě, kterou jsem přes všechny ty různé nástrahy testů a potvrzeních zdárně ukončil zase v kuchyni na faře.

Tak jsem si uvědomil, že ten domov má pro každého z nás různý rozměr a místo. Kdo ví, jak ten domov vnímají bezdomovci, co je pro ně domov?

Každopádně jsem přesvědčen, že ten skutečný a neměnný domov máme všichni v NEBI. Těším se, až uslyším ten hlas, o kterém zatím jenom čtu v Bibli. Hlas, který patří Ježíši, a který mě, jak doufám a věřím, uvítá v Božím království – vítám tě doma...

příjemnou čtení

VE FOREST HILLS 22. LEDNA 2022
VÁŠ FR. ANTONÍN

Flavius Magnus Aurelius Kasiodor

MV

(dokončení z minulého čísla...)

Boetiovým súčasníkom bol Flavius Magnus Aurelius Kasiodor, Kalábrijčan, ktorý sa narodil v Squillace okolo roku 485 a zomrel v pozhnanom veku okolo roku 580 vo Vivariu. Aj on pochádzal z vyššej spoločenskej vrstvy a venoval sa politickému a kultúrnemu životu ako málokto v tej dobe v Západorímskej ríši. Azda jediní, ktorí sa mu v tomto jeho úsilí mohli rovnať, boli už spomínaný Boetius a neskorší pápež Gregor Veľký (ktorého si predstavíme nabudúce).

Kasiodor, vedomý si toho, že nemožno nechať upadnúť do zabudnutia celé to ľudské a humanistické dedičstvo, nazhromaždené v zlatých časoch Rímskej ríše, veľkodušne spolupracoval na najvyššej politickej úrovni s novými národmi, ktoré prekročili hranice impéria a usadili sa v Taliansku. Aj on bol vzorom dialógu a zmierenia pri stretávaní sa kultúr. Historické udalosti mu nedovolili uskutočniť jeho politické a kultúrne sny, ktoré smerovali k vytvoreniu syntézy medzi talianskou rímsko-kresťanskou tradíciou a novou gótskou kultúrou.

Tie isté historické udalosti ho však presvedčili o prozreteľnosti úlohe mníšskeho hnutia, ktoré sa v kresťanských krajocho čoraz viac presadzovalo. Rozhodol sa podporiť ho tým, že mu obetoval všetko svoje materiálne bohatstvo a svoje duchovné sily.

Dostal nápad zveriť práve mníchom úlohu obnovy, zachovania a odovzdávania kultúrneho dedičstva predkov budúcim generáciám, aby nepodľahlo skaze. S týmto cieľom založil Vivarium, kláštor, v ktorom bolo všetko organizované tak, aby sa intelektuálna práca mníchov uznávala ako najcennejšia a najpotrebnejšia. Stanovil, aby sa ani tí mnísi, ktorí nemali intelektuálnu formáciu, nemuseli zaoberať iba manuálnou prácou v poľnohospodárstve, ale aby sa venovali aj prepisovaniu rukopisov, a tak pomáhali odovzdávať významné kultúrne dedičstvo budúcim pokoleniam, nie však na úkor duchovného, mníšskeho a kresťanského úsilia a charitatívnej činnosti pre chudobných.

V jeho náuke, zachytenej v mnohých dielach, no predovšetkým v traktáte De anima (O duši) a v Institutiones divinarum litterarum, má modlitba, živená Svätým písmom a predovšetkým častým čítaním žalmov, vždy ústredné miesto ako pokrm nevyhnutný pre všetkých.

Tento učený Kalábrijčan vo svojom Expositio in Psalterium (Úvode k žalmom) napríklad píše: „Po tom, ako som v Ravenne odmietol a zavrhol ponuky na politickú kariéru, poznačené zlou príchut’ou svetských starostí, našiel som útechu v Žaltári (Kniha žalmov zo Starého zákona), knihe, ktorá prišla z neba ako pravý med pre dušu. Ihneď som sa žiadostivo a nefalšovane ako vysmädnutý ponoril do jeho skúmania, aby som sa nechal preniknúť jeho sladkosťou po tom, čo som už okúsil dosť horkostí života“.

Kasiodor sa venoval filozofickému, teologickému a exegetickému štúdiu. Citovaním sv. Hieronyma zasa povzbudzoval mníchov z Vivaria: „Palmu víťazstva nedosiahnu len tí, ktorí bojujú až do vyliatia krvi, alebo ktorí žijú v panenstve, ale aj tí, ktorí s Božou pomocou víťazia nad nerestami tela a uchovávajú si pravú vieru. No aby ste s Božou pomocou mohli ľahšie zvíťaziť nad ponukami sveta i jeho zvodmi a zostať v ňom ako pútnici, ktorí sú stále na ceste, usilujte sa

predovšetkým zaistiť si podľa odporúčania prvého žalmu spásnu pomoc, a to rozjímajúc dňom i nocou o Pánovom zákone. Nepriateľ totiž nenájde nijaký vchod, aby vás dobyl, ak bude celá vaša pozornosť sústredená na Krista“.

Toto napomenutie si môžeme vziať k srdcu aj my. Aj my žijeme v dobe stretávania sa rôznych kultúr, keď hrozí nebezpečenstvo, že násilie zničí kultúry, a keď je potrebné úsilie odovzdávať veľké hodnoty a učiť nové generácie, ako dosiahnuť zmierenie a pokoj. Túto cestu nájdeme, keď sa zameriame na Boha s ľudskou tvárou, na Boha, ktorý sa nám zjavil v Kristovi.

PROCLAIMING THE POVER OF CHRIST

Classic sermons
Robert Barron

Three and a half centuries after the New Testament period, Augustine, the bishop of Hippo Regius on the North Africa seacoast and a man imbued with the best of Roman culture, wrote a book entitled *The City of God*. Heartbroken over the fall of Rome to northern barbaric tribes, this worthy literary successor of Cicero and Cato composed a sustained and vigorous attack on the empire he loved. From the establishment of the city to the present day, Augustine argued, Rome's power had been predicated upon violence and the oppression of the weak by the strong. Roman order was conditioned by a *libido dominandi* (lust of domination), which was in turn supported by the worship of violent, capricious, and deeply immoral gods. And this meant, he concluded, that the justice of Rome (trumpeted by its defenders as the very paragon of right order) was in fact a pseudo-justice, akin to the discipline and purposefulness one might find in a successful gang of robbers. Real order, Augustine continued, will come only when forgiveness, nonviolence, and the love of enemies are the regnant values – and only when these are supported by the worship of the true God who is, by his very nature, love. There is a direct line that runs from the New Testament to *The City of God*, for both present the contours of the new kingdom, and both pronounce judgment of the old.

Now, I would submit, this proclamation of the kingship of Jesus Christ poses a special challenge to us Americans. We are undoubtedly the dominant political and cultural power of the present day, and we are, still, a predominantly Christian country. This sets up a certain tension, to say the least. Even as we love our country (as Augustine surely loved Rome), we have to maintain that our loyalty to Christ is greater than our loyalty to the American political order. Reading it through the lenses provided by the Gospel, we must remain critical of the deep dysfunction of our society: the availability of abortion on demand, the growing acceptance of the legitimacy of euthanasia, the terrible violence on our city streets, the stockpiling of weapons of incomparable destructiveness, the waging of preemptive war, etc. Have we Christians accommodated ourselves too readily to the social and political structures? Have we effectively surrendered to the power of the world? One way to answer those questions

is to ask two others: How many Christians martyrs are there among us? How many of us are in prison for our faith?

I have heard rather frequently over the years the suggestion that the kingship of Christ is an outmoded idea, an image alien to our democratic sensibilities, and that, consequently, we should adopt the language of, say, Christ the President or Christ the Prime Minister. But this would be counterproductive. We have enormous control over presidents and prime ministers; they must stand regularly before the electorate and can, at the whim of the people, be put out of office. They must, to a large extent, pander to the shifting desires of those who choose them as representatives. We sinners would love just that kind of relationship with Jesus. A king, on the other hand, is one to whom total allegiance is due, one who is not subject to the people but who rather commands and

orders them. If the way of Jesus is to prevail over and against the enormous power of the way of the world, he must be acknowledged as king and commander – and we must be willing to march in his army.

*(From the book - “Proclaiming the Power of Christ” by bishop Robert Barron - **Christ the King** [shortened version])*

BLAHOPŘEJEME

v únoru oslaví narozeniny: Helena Weirich 3. února, Libuše Král 7. února, Petr Štec 8. února, Marta Bláhová 10. února, Anna Sikorjak 22. února, Daniela Neyland 25. února, Rev. Jindřich Kotvrda 26. února, Gustav Ulč 26. února, Jarmila Weirich 27. února, Martin Vraštiak 29. února.

21. února se slaví Mezinárodní den mateřského jazyka. Nejsem si jistý, kolik z vás tento svátek znáte. Možná snad někdo, kdo pracuje v OSN anebo se pohybuje v politických kruzích. Já jsem na tento svátek narazil při hledání něčeho výjimečného, co nese únorové datum.

Sám se musím přiznat, že můj mateřský jazyk není na dobré úrovni, i když jej používám každý den a ještě k tomu oslovuji posluchače v kostele a prostřednictvím časopisu. Jak sami dobře víte, je na čem pracovat.

Každý národ má svůj mateřský jazyk a to, co my v češtině vyjádříme určitým způsobem, se musí přeložit do jiného jazyka správně. Někdy to ale nejde jednoduše, protože se překladem ztrácí původní myšlenka a text svoji originalnost a jasnost.

Už je tomu skoro dva tisíce let, co se také biblisté snaží přeložit původní poselství Bible, sepsané většinou v hebrejském jazyce (starý zákon) a v řečtině (nový zákon) do jiných jazyků – mateřských jazyků. Asi nejznámější překlad máme od sv. Jeronýma (přelom 4. a 5. století), který přeložil Bibli do latiny, která byla „mateřským jazykem církve“. Dnes máme mnoho překladů do mateřských jazyků téměř všech národů.

No dobrá, ale jaký bude jazyk v nebi? Jeden náš profesor na teologické fakultě nám zdůrazňoval při každé hodině hebrejštiny, že tím jazykem v nebi bude jednoznačně hebrejštiny. Jeho záměr byl jasný – učte se hebrejsky. Jak to ale vidím dnes, tak z našeho ročníku by se do nebe dostali tak akorát dva, možná tři moji spolužáci.

Nebeský jazyk musí být určitě krásný a srozumitelný pro nás pro všechny. Na závěr mám jeden návrh. Abychom se do nebe určitě dostali a už rozuměli nebeskému dialektu, naučme se více používat slov, které v sobě ukrývají pozitivní sílu a povzbuzení. Pokud si nemůžete vzpomenout, zde jsem vybral několik:

Děkuji, hezké, miluji, krásné, odpusť, mrzí mě to, to je nádherné, prosím, není zač, paráda, úžasné, jsem ti vděčný, odpouštím ti, ptřebuješ něco ... další si dosad'te sami ...

Bůh miluje každého jinak

At' se snažíme, jak chceme, zůstáváme v hloubce prázdní

Každá žena a každý muž hledá svou identitu, svou vnitřní osobnost. Kdo jsem? To je otázka, kterou si často s obavou klademe na naší životní cestě. Snažíme se o vybudování své osobnosti, o vlastní realizaci podle našich vnitřních tužeb a také podle kritérií našeho okolí. Byli jsme různě aktivní a zapojení. Přitom však zůstáváme v hloubce prázdní, nespokojení, zmatení: Kdo opravdu jsem? Vyjadřuje opravdu vše, co jsem až do dnešního dne prožil, kým jsem?

Určitá část mé identity vychází z mé historie, z mého dědictví, z toho, co jsem prožil, a z mých vlastních rozhodnutí. To nejniternější se ale zjevuje a odkrývá jediné až v setkání s Bohem, kdy jsem zbaven všeho, co je ve mně povrchního a vykonstruovaného, abych mohl mít přístup k tomu, čím opravdu jsem v srdci mého já. Naše skutečné já, naše pravá osobnost, není jen něco, co se musí vybudovat, ale spíš darem, který se přijímá. Nejde o to zmocnit se něčeho, ale o to zaslechnout a přijmout to, že jsem Bohem milovaný. V Lukášově evangeliu pronáší tato slova Otec při Ježíšově křtu: „*Ty jsi můj milovaný Syn, v tobě mám zalíbení*“ (Bible, Lk 3,22). A my si tato slova, vzhledem k našemu vlastnímu křtu, můžeme naprosto přivlastnit.

Hluboká touha každé ženy a každého muže

Moje nitro se skládá ze dvou jednoduchých, ale nevyčerpatelně bohatých skutečností, které mám v sobě postupně objevit: z jedinečné lásky, kterou ke mně Bůh chová, a z jedinečné lásky, kterou mu jeho lásku mohu opětovat. Tomu následně odpovídá hluboká touha každé ženy a každého muže být milován jedinečnou láskou. Ne být milován jakýmsi všeobecným principem, jako by člověk byl jen součástí větší skupiny milovaných, ale být oceněný a přijatý zvláštním, jedinečným způsobem. Zkušenost zamilovanosti je proto tak fascinující, že nám dává zakusit právě toto: někdo se pro mě stává tak cenným jako nikdo jiný na světě a stejným způsobem jsem i já pro něj jedinečným. To způsobuje láska Boha. Každý z nás může v jeho pohledu zakusit, že je milovaný, Bohem vyvolený, a to krajně osobním způsobem.

Bůh nemiluje dvě osoby stejným způsobem

Můžeme mít, že Bůh miluje tak nějak všeobecně: miluje všechny lidi a já k nim patřím, proto by se o mě měl trochu zajímat! Ale vědomí, že jsme milováni „všeobecně“ jako součást celku, nás nemůže uspokojit. A také to vůbec neodpovídá skutečné Boží lásce, která je zvláštní a jedinečná pro každého člověka. Láska Boží je osobní a zosobňující. Každý z nás má absolutní právo říct: Bůh mě miluje jako nikoho jiného na světě! Bůh nemiluje dvě osoby stejným způsobem, protože jeho láska je právě tím, co utváří naši vlastní osobnost, a je pro každého jiná. Tato jedinečná láska, kterou Bůh každého miluje, v sobě zahrnuje také možnost naší jedinečné odpovědi. U mnoha lidí v dějinách víry se setkáváme s těmito slovy: „Bože, chtěl bych tě milovat způsobem, jakým tě ještě nikdo nemiloval! Chtěl bych pro tebe dělat bláznovství, která ještě nikdo nikdy neudělal!“ Toto přání se může realizovat v životě KAŽDÉHO člověka! I já mohu dát Bohu a také lidem v mém okolí a světu lásku, jakou ho ještě nikdo nemiloval. Je to přesně ta láska, která mi přísluší, abych daroval, která odpovídá mému já, která je odpovědí na Boží lásku a k níž mi dá svou milost. Mám v srdci Boha a na zemi jedinečné místo, jedinečnou a nezastupitelnou úlohu, mou vlastní plodnost, která nemůže být nahrazena nikým jiným.

Rande s Bohem: MODLITBA

Dvojí jistota, že jsme milováni jedinečným způsobem a že můžeme (navzdory našim slabostem a omezením) také tímto jedinečným způsobem milovat, lze nejvíce odkrývat a poznávat v modlitbě. Bůh nás miluje takové, jací jsme, naprosto bezpodmínečnou láskou a právě tato láska vytváří naši vnitřní identitu.

Samozřejmě se jedná o tajemnou, nepostihnutelnou a z velké části nevyslovitelnou skutečnost. Nejedná se o něco, co si můžeme přivlastnit, čím se můžeme chlubit. Nicméně je tak skutečné a jisté, že nám to přináší svobodu a vnitřní bezpečí, které potřebujeme, abychom mohli v důvěře čelit životu. Odhalení Boha jako milujícího Otce, je tou nejceněnější věcí na světě.

„Nedostali jste přece ducha otroctví, že byste museli zase znova žít ve strachu. Dostali jste však ducha těch, kdo byli přijati za vlastní, a proto můžeme volat: »Abba, Otče!« Spolu s naším duchem to potvrzuje sám Duch svatý, že jsme Boží děti“ (Bible, Řím 8,15-16).

převzato z www.vira.cz podle knihy: Jacques Philippe, Dotknout se Boha

DĚKUJEME ZA PODPORU ČASOPISU A ČESKÉ MISIE

Fred Jurena, Pat Babor, Helena Kocica, manželé Sádlikovi, Jane Brotanek, Pat Babor, Joseph Prikazsky.

UDÁLOSTI VE ZKRATCE

1. ledna Církev je žena, v rozjímání vše uchovává, neživí rozpory. Na slavnost Matky Boží, Panny Marie, sloužil papež František bohoslužbu v Bazilice sv. Petra. V homilii připomněl “skandál jeslí” a velikost Marie, která již tehdy projevila “dospělou víru”. Na rozdíl od pastýřů a dalších lidí, uchovává vše, co se stalo, ve svém srdci a rozjímá o tom. A v tomto rozjímavém postoji dokáže propojovat velikost a malost, vstupovat do Boží perspektivy.

5. ledna britský pracovní tribunál tento týden rozhodl, že katolická zdravotní sestra byla nespravedlivě propuštěna britskou státní nemocnicí za to, že nosila na krku náhrdelník s křížkem. Tribunál v rozhodnutí uvedl, že zacházení nemocnice s Mary Onuoha bylo „přímo diskriminační“.

6. ledna „Budete mi svědky“, „až na konec země“ a „sestoupí na vás Duch svatý“ – tyto tři klíčové výrazy, které papež analyzuje v poselství k letošnímu Světovému dni misií, které Svatý stolec zveřejnil 6. ledna, shrnují poslání učedníků. Každý křesťan je vyzýván k tomu, aby svědčil o Kristu. „To je ústřední bod, jádro Ježíšova učení, které Pán předává učedníkům s ohledem na jejich poslání ve světě. Všichni učedníci budou Ježíšovými svědky díky Duchu svatému, kterého obdrží: budou jimi ustanoveni milostí. Ať jdou kamkoli, ať jsou kdekoli. Identitou církve je evangelizovat,“ komentuje papež první bod.

11. ledna rovných 25 let uplynulo dnes, kdy byl vysvěcen na biskupa Mons. Václav Malý. Jeho biskupské heslo zní Pokora a pravda.

12. ledna zpráva o zablokování finančních prostředků ze zahraničí pro sestry Matky Terezy byla oznámena o Vánocích. Indická vláda oznámila, že své rozhodnutí změnila. Zásahy proti strukturám pomoci a péče, které provozují Misionářky lásky, však pokračují: dvě střediska pro osiřelé děti byla uzavřena.

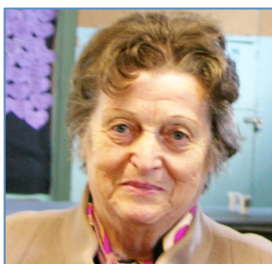
17. ledna Svatý otec jmenoval arcibiskupa Charlese D. Balvo, apoštolského nuncia v České republice, nově apoštolským nunciem pro Austrálii.

23. ledna silou modlitby lze překonat nenávisť, válku a smrt. Stejně jako v předchozích letech v případě Libanonu, Konga a Jižního Súdánu a Sýrie papež František opět mobilizuje křesťanstvo, aby s vírou čelilo naléhavé hrozbě, která visí nad lidstvem. Na hranicích mezi Ruskem a Ukrajinou se již několik týdnů vznáší přízrak nové války a diplomacie se snaží najít dohodu. Tato situace znepokojuje papeže, který proto na 26. ledna vyhlásil den modliteb za mír.

ÚMYSLY MŠÍ SVATÝCH V ÚNORU 2022

datum	úmysl	dárce
6.2.	Na poděkování Pánu Bohu za víru	Fr. Antonín
11.2.	Za zemřelé rodiče z obou stran	manželé Sádlíkovi
13.2.	Za + Ing. Arch. Zdenka Homoláče	Alena Homoláčová M.D.
16.2.	Na poděkování Pánu Bohu za dar zdraví s prosbou o další ochranu	manželé Sádlíkovi
20.2.	Za zemřelé rodiče Pavlicovy	Božena a Peter Smrčka
23.2.	Za zemřelého bratra a jeho manželku	Zdeněk Sádlík
25.2.	Za zemřelou Annu Hlavatou	rodina Krupkova
27.2.	Za zemřelou Annu Hlavatou	Milena Hlavatá

ZEMŘELI

Paní Anna Hlavatá zemřela v sobotu 22. ledna 2022. Zemřela doma, kde bydlela se svou dcerou Milenou, která se o ni velmi dobře starala. Když tak zalovím ve své paměti, paní Anna je poslední z „party“ lidí, která se scházela po naší nedělní mši svaté na oběd anebo jiná společenská setkání. Přidala se tak na věčnost k těm, kteří ji předešli. Byli to: Naďa Horáková, Dáša

Lehmová, Jaromír Ministr, Joseph Sedláček a Miroslav Kašpar. Milá paní Anno, budete nám moc chybět. Nechť je Vám Bůh milosrdný a otevře Vám bránu do života věčného.

Pan Jiří Soyka zemřel v ranních hodinách v pondělí 24. ledna 2022. V posledních letech svého života měl velkou oporu ve své ženě Mary. Rád jsem chodíval na návštěvu do jeho domu na Staten Island, kde bydlel dlouhá léta. Při dlouhých a krásných debatách často zmiňoval Chestertona. Takže přidávám jeden z jeho známých citátů. “A really great person is the person who makes every person feel great.” –

Gilbert K. Chesterton. Jiří, přeji Ti nádherné setkání s Kristem Ježíšem, kterého si vždy „bral vážně“.

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info Slovenská mše sv. každou neděli v 10.15 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <http://www.luxnewyork.net>

P. Antonín Šuránek se narodil v Ostrožské Lhotě na Slovácku jako předposlední ze šesti dětí rodičů Martina Šuránka a Anny roz. Vaňkové. Jeho dětství bylo poznamenáno smrtí matky, která zemřela, když mu bylo pouhých 10 let. Po studiích teologie v Olomouci přijal roku 1926 kněžské svěcení. Dlouhá léta působil jako spirituál olomouckého kněžského semináře a po válce začal také vyučovat pastorální teologii na bohoslovecké fakultě. Protože však po roce 1948 odmítl přejít na státem kontrolovaný kněžský seminář v Praze (později v Litoměřicích), byl jmenován kaplanem ve Velkém Ořechově u Uherského Brodu. V roce 1951 byl přes nemoc zatčen a bez sdělení obvinění internován v kláštře v Želivě, odkud na protest proti svému zatčení a následnému prouštění odmítl odejít, než v roce 1955 z vězení vykázán.

Po odchodu z vězení pracoval jako dělník ve vápence poblíž Štramberku až do odchodu do penze v roce 1962. Roku 1968 mu bylo dovoleno působit v obnoveném kněžském semináři v Olomouci, po dvou letech však musel opět ukončit své působení a stal se farářem v Blatničce vedle slováckého poutního místa sv. Antonína.

V dobách své kněžské služby (1926–1951 a 1968–1975) usiloval Antonín Šuránek vedle péče o Svatý Antonínek také o záchranu kaple sv. Rocha nad Mařaticemi, kaple sv. Floriána a Šebestiána v Uherském Hradišti a zámku Pepčina u Vlčnova – ovšem vzhledem k nevoli komunistického režimu jen s částečným úspěchem. K podobnému neúspěchu byly odsouzeny i jeho snahy o zbudování památníku padlým vojákům rumunské armády na kopci Radošově, opravu kaple sv. Floriána v Bzenci (k té nakonec došlo roku 2018) či o podporu československé vzájemnosti zbudováním kaple Panny Marie, Matky jednoty, na vrcholu Velké Javořiny.

V roce 1975 znovu přišel o státní souhlas k výkonu kněžské služby a žil u svého synovce P. Antonínem Dominikem. Zemřel 3. listopadu 1982 v Ostravě-Petřkoviciích a byl pochován ve svém rodišti. Diecézní proces blahořečení probíhal v letech 1996–1999 a vatikánská kongregace potvrdila jeho správnost roku 2000.